

Zoltay Livia

Kis esti zene

Olyan forróak voltak már az esték, hogy keresztuzatot csináltam. A szoba ablakát teljesen nyitva hagytam, a konyha ablakát csak félig, szemben meg a nyitott bejárati ajtót támasztottam ki az egyik pár cipőmmel. De még így is szenvedtem a hőségtől.

Lefeküdtem a földre, hátha így érzek egy kis szelet, de semmi légmozgás nem volt. Egyre nehezebben viseltem ezeket a fülledt, súlyos nyarakat. Nemcsak a meleg zavart, hanem a pára is. A lakótelep, ahol laktam, tele volt fűvel, fákkal, bokrokkal. Szerettem nagyon, de egy kisebb eső után, főleg nyáron igazi dzsungelben éreztem magam. Most is esett, nemrég állt el, és a párától még jobban izzadtam.

Ahogy feküdtem a földön, és oldalra néztem, a konyha felé, láttam, hogy mindenféle kisebb rovar száll be a nyitott ablakon. Talán a kislámpa fényére jönnek, gondoltam. Először egy légy, aztán egy molylepke, végül egy nagy, zöld szöcske érkezett. A szöcskétől majd frászt kaptam, olyan nagy hévvel ugrándozott. Az ablakpárkányon kezdte a látogatást, onnan átugrott a kredencre, majd a mosogatóba. Akkorát koppant, hogy erre már felkeltem a földről. A mosogatóhoz érve eldöntöttem magamban, hogy nem kívánok a szöcskével közösséget vállalni. Mit mondjak, nem volt valami szép látvány. Zöldebb volt még a zöldnél is, a hosszú csápjai a fején ijesztően mozogtak, a szemei előre meredtek, és megállás

nélkül ciripelt. Végül is az a dolga, gondoltam magamban, de egy ponton úgy éreztem, eleget hallottam. Rádobtam egy konyharuhát és mintha csak porolnék, egyszerűen kiszórtam az ablakon. A konyharuhát persze megtartottam.

Ezek után mint aki jól végezte a dolgát, visszafeküdtem a földre, de egy perc sem telt el, a szöcske megint ott volt. Visszajött. Pontosabban: visszaszökkent az ablakon keresztül. Gondoltam, ezt most már nem hagyom annyiban. Feltápáskodtam a földről és elkezdtem hajkurászni a zöld rovar, de sokkal gyorsabb volt nálam. Hiába hadonásztam a konyharuhával a kezemben összevissza, nem tudtam elkapni, mert mindig elugrott, akarom mondani, elszökkent előlem. Megölni nem akartam, de annak sem örültem, hogy bent van a lakásomban, amikor kint lenne a fák, bokrok között, a zöldben. Oda való.

Egy idő után úgy éreztem, bármit csinállok, nem tudok felülkerekedni rajta. A szöcske sejthetett valamit, mert egyre intenzívebben ugrált, és koppant mindenhol, ahol földet ért. Beláttam, hogy nem érdemes tovább harcolnom vele, majd elmegy, ha megunja. Megint lefeküdtem a földre, gondoltam, kinyújtóztatom a tagjaimat, meg a hátamnak is jót tesz a kemény felület. Talán el is aludtam, mert felébredve mintha hegedűszót hallottam volna, ráadásul egész közelről, a konyha felől. Felkeltem, hogy megnézzem, hon-

nan jön a hang. És akkor megláttam. A konyhapult előtt ült, a székemen. Hatalmas volt, és még zöldebb, mint „apró” korában. A fején egy barna kalap, elülső lábai közt egy hegedű, és csak játszott, és játszott, egy szomorú, nagyon szép dallamot. Az én szöcském volt, akkorára növe, mint egy ember. Először hátrahököltem, úgy megijedtem. Aztán azt gondoltam, hogy ez csak álom. Megcsíptem a jobb karomat, majd a balt is. De az ember nagyságúra nőtt szöcske nem tűnt el, csak hegedült tovább. Gondoltam, talán megőrültem. De annyira valóságosnak tűnt minden. Ahogy ült ott, a széken, a hegedűvel, és a dallam, amit játszott, mélyen a szívemig hatolt. Meg akartam érinteni, érezni, hogy tényleg valódi,

bizonyítékot szerezni, hogy nem csak a képzeletem játszik velem. Hozzáértem, ő meg hagyta. Furcsa, érdes volt a bőre. Nem zavarta, hogy megérintettem, meg se rezdült tőle. Játszott tovább, zölden, óriásira növe, teljesen átadva magát a zenének.

Egyszer aztán abbahagyta, és hátrafordult. Rám nézett az üveggolyószerű szemével és tisztán, érthetően ezt mondta:

– Köszönöm, hogy nem csaptál le. Cserébe játszottam neked valami szépet.

Majd összezsugorodott, és kirepült az ablakomon. Akarom mondani: kiszökkent. A hegedűjét is magával vitte.

Azóta gyakran hallom azt a lágy, különösen szép dallamot a környéken...

Halászok az Alpokban